

ЦВЕТОМИР ВАСИЛЕВ
БЯЛА СВЕТИНА

chitanka.info

Старият стенен часовник, запазен по чудо от волята на времето, неумолимо отброяваше секундите със своята точност, а звукът който издаваше — толкова ритмичен и успокояващ, можеше да приспи човек дори в навечерието на великия празник, очакван от цяло хилядолетие.

Уил се бе отпуснал на стария и прокъсан фотьойл и съвсем формално слушаше последните новини за тази година. Малката му дъщеричка щъкаше наоколо и развяваше новата си рокличка, представяйки си, че е балерина. А съпругата му се суетеше над приготвянето на масата, която трябваше да бъде празнична, но определено не приличаше на такава. Патриша слагаше ту една, ту друга покривка, но не можеше да се спре на никоя, защото всички бяха еднакво скъсани и петносани. След това донесе от кухнята три различни чаши и чинии, а също така и изхабени прибори за хранене. Нареди ги така, както биха направили в най-люксовия ресторант, но въпреки това колоритът към който се стремеше, доста се губеше. Когато реши, че всичко е готово, тя призова и останалите на тържествена вечеря. Не ѝ беше много трудно да събере семейството си на трапезата, защото столовата, кухненският бокс и дневната бяха събрани в една единствена стая.

Кати зае мястото си веднага щом чу призива, тя и без това не беше хапвала нищо целият ден. Майка ѝ често бе ходила да се оплаква в социални грижи, но как биха могли да и помогнат хора, който често бяха по зле и от нея. Кати не бе единственото дете което не си дояждаше в днешно време, някои нейни връстници умираха от глад по улиците.

Уил се бе загледал в екрана, от който симпатична на вид говорителка сипеше слова, които ни най-малко не можеха да повдигнат настроението на зрителите:

— Днес, и последната частна банка бе принудена да признае своя фалит. Юнивърсъл Трейд Банк доказа себе си като най-добрата от своя клас, но кризата не пощади дори и нея. Главният директор на банката и собственикът дадоха последна пресконференция днес в 14:00. Присъстваха няколко журналисти и една шепа клиенти, не успели да изкопчат дори и долар преди окончателният фалит.

Ще Ви припомним, че в момента само националната банка все още се крепи, и дори изплаща малки суми на клиентите си срещу необходимите документи.

Днес, още една болница буквално изхвърли пациентите си на улицата, оправданието на директора е липсата на средства. Група стачкуващи ...

Патриша извика още веднъж Уил и той стана от мястото си, за да се присъедини към двете същества към които единствено все още изпитваше огромна обич.

— Какво ще вечеряме, мамо?

— Каквото вечеряме всяка вечер, скъпа. — едва сдържа сълзите си майка ѝ.

— Да благодарим на Господ, че ни е дал и това — добави с още по голяма мъка баща ѝ.

— Значи отново ще ядем картофи? — попита дъщеря им, въпреки, че знаеше отговора. Вече нямаше смисъл да я лъжат, че ядат картофи защото са полезни и питателни. Малката Кати проумяваше факта, че картофите просто са единственото което имаха за ядене. Домакинята донесе тавата и разсипа съдържанието ѝ по чиниите. На всеки се падаха по една шепя печени картофи и по една филия хляб, който беше нещо като семейният подарък за празника. Всеки заби нос в чинията си и в стаята настъпи тишина, нарушавана единствено от тихите стонове които издаваше телевизора.

— Днес ходих при съседите за да ги помоля да ми дадат няколко филийки хляб — каза Патриша след петнадесет минутно мълчание — а те ми заявиха, че вече ми били направили подарък, като ми били разрешили да преравам хранителните им отпадъци. Направо не можах да повярвам на ушите си. Хората, на които толкова сме помагали и с които толкова сме се разбирали, ме изритаха като мръсно псе.

— И ти би направила така на тяхно място, или ще предпочетеш да умреш от глад?

— Но те се толкова богати. Хващам бас, че в момента ядат дори месо!

— Ще е по-добре да свикнеш.

— В никакъв случай, ще се боря със съдбата до края на този мизерен живот.

— Безсилна си! — малката слушаше разговорът на родителите си, но нейното чисто и детинско съзнание не разбираше смисъла на техните думи. Това което тя виждаше и дори изпитваше бяха чувствата

— истински и неизкривени, тези чувства които я заобикаляха, черните и лоши чувства които бяха започнали да изпитват хората помежду си.

— Хайде миличка, нека погледаме малко телевизия. — Патриша прегърна малката си рожба и я понесе към дивана пред старият и невзрачен телевизор, който всеки ден, гледаше изкривените и уморени лица на хората които седяха пред него. Той беше мълчалив наблюдател на времето, което бе отговорно за цялата история на човечеството.

Семейство Търтън гледаха безинтересното подобие на новогодишна програма, а навън майката земя, изтощена до краен предел от егоистичните хорски дела, се готвеше по своему да посрещне толкова очакваната от всички с надежда или страх, 2000-на година.

Светът се гърчеше от тежка икономическа и екологична криза от три години насам и вече никой не се и опитваше да търси оптимистични варианти за излизането от нея. Когато през 1996 година, много икономисти и еколози започнаха да предсказват едновременно апокалипсис и в икономиката и в природата, никой не им обърна внимание. Хората смятаха, че както повечето предсказания, така и това ще се окаже просто една грешна сметка или нещо такова, но почти никой не се замисли сериозно върху бедственото положение, в което се намираще единственият дом на човечеството. Озоновият слой беше изтънял до минимума, почти всички питейни води бяха пресъхнали, а атомното замърсяване беше един — два пъти по-високо от нормалното, Дори най-добре развитите държави бяха изпаднали в невиджани икономически кризи, съпроводени с огромна безработица и масово обедняване. Но това което се бе случило с хората беше най-лошото. Добрите хора се бяха превърнали в егоисти забравили за своите приятели, роднини и дори семейства, а тези които преди имаха славата на лоши, сега бяха истински чудовища. Вече нямаше любов, разбирателство и доброта, останала беше само омразата и животинският инстинкт за самосъхранение. Ако някоя държава се беше оплаквала преди от голяма престъпност, то тогава тя надали си е имала дори най-малка представа за това което ще я споходи. Престъпленията вече никой не ги броеше — убийства, кражби, измами та дори и изнасилвания — те нямаха чет. Престъпник беше всеки който искаше да оцелее поне още един ден.

В умът на Уил изплуваха омайващи спомени и той притвори очи в мимолетно блаженство. Паметта му го отведе далеч в миналото му, когато той бе още младо момче. Голямата хубава къща която седеше пред него беше родната му стряха. В това своеобразно малко имение, обградено от жива и девствена природа, Уил бе прекарал двадесет години от живота си. Той си спомни как обичаше да играе с големият Лари — куче от порода. Те се гонеха по цели дни из просторните поляни покрити с най-зелената трева която някога бе виждал. Къпеха се в кристалното езеро и се спускаха от водопада — нещо което се смяташе за огромно геройство. Много хора, особено съвременни, биха казали, че това е бил един скучен и монотонен живот, но на Уил си му харесваше точно такъв какъвто го беше изживял и беше сигурен, че не съжالياва за всяка частица от него особено сега, когато зелена трева вече нямаше, а кучетата бяха вписани в червената книга. Защо ли му трябваше тогава да напуска този рай, защо ли му трябваше да ходи да учи в ГОЛЕМИЯТ ГРАД, когато това което получи там не му свърши никаква работа? Най-вероятно щеше да си задава тези въпроси до края на дните си.

— Помниш ли онези книги, които ни убеждаваха в края на света през 2000 година? — попита внезапно Пат сякаш бе озарена от невероятна идея.

— О боже, имаше тонове от тях и дори много хора им вярваха, но след започването на голямата криза повечето от тях останаха без покритие и постепенно цялата тази лудост замря, но защо така внезапно попита?

— Ами та ние сме в навечерието на 2000-та, само след няколко часа тонове хартия ще се окажат за боклука, или пък ще се превърнат в ценни експонати. — Патриша се засмя пред налудничавата мисъл, която се породила в главата ѝ.

— Права си. Това наистина е забавно. Като си помисли само човек, колко хора са изписали историята на човечеството без дори да са могли да доживеят, за да видят дали са лъжепророци или месици. — той се засмя и смехът му постепенно зарази съпругата и дъщеря му, която въпреки че не разбираше, се радваше че вижда родителите си весели.

Следващите няколко часа бяха на уединение и размисли, поне за по-възрастните. Патриша беше изпаднала в самообвинение за

състоянието в което се намираше цялата планета и този ѝ комплекс за малоценност я беше изморил достатъчно, защото най-накрая тя се отпусна и заспа свита в ъгъла на малкото диванче. Уил все така безпристрастно гледаше към телевизора замечтан някъде във фантазиите си, а малката видимо скучаеше седнала на пода.

Когато наближи 12 часа, а по телевизията започнаха да пускат стари музикални парчета, любящият съпруг реши да събуди прекрасната си съпруга, за да се подготвят за сублимният момент. Патриша само махна с ръка в пренебрежителен жест и продължи да спи. Кати, определено заинтересувана от активността на баща си, започна да се върти около него молейки го да излязат навън, за да погледат новодогишното небе. Въпреки одумките, че няма нищо интересно в замърсеното и покрито с газове небе, малкото момиченце държеше на желанието си и скоро постигна исканото. Уил я хвана за ръка и се запъти към вратата. Когато двамата излязоха навън и Кати вдигна глава търсейки звезди възкликна:

— Я колко са много! — Повлиян от любопитство, Уил отправи поглед нагоре и едва не извика от учудване. Знаеше много добре, че няма какво да разгони гъстите газови облаци, за да открие красивото нощно небе. Знаеше и това, че от 2–3 години звезди на нощното небе нямаше, но сега пред него стоеше обсипан от звезди купол — толкова красив колкото си го спомняше от детството му. След 5–6 минути, когато се опомни той се отправи вътре, за да повика Патриша и да ѝ покаже чудото което се бе случило. Трябваше му доста време докато убеди съпругата си, че думите му са истина и да я накара да се надигне от сладкия унес. Когато и Пат излезе навън и с досада погледна към небето, издаде такъв стон, че Уил се разсмя. Тримата стояха навън в нощта и се любуваха на откритието си така сякаш бяха малки деца пред нова играчка. Явно никой не се интересуваше от времето, защото скоро от стаята се разнесе тържествена музика, която накара Уил да се свести и да погледне към часовника.

— 12 без 1 е! — Възкликна той, изумен от бързия ход на времето — да влезем ли вътре, или да останем тук? — Сякаш инстинктивно малката Кати отговори на часа.

— Тук, искам тук!

— Да! Наистина мисля, че тук ще ни е по-добре — отсъди и Патриша.

— Нека се прегърнем — обади се и третия глас. Те се прегърнаха като едно сплотено, преливащо от обич семейство и зачакаха последната минута от тази година, от този век и от това хилядолетие.

Едва ли някога хората са придавали такова значение към някое число или цифра, каквото придават на годините. Та нали всеки ден казваме „Дайте ми 1 хляб“, или „Моят телефонен номер е 226794“, защо тези числа не ни правят впечатление както например „10-ти рожден ден“, или „100 години от...“, или „2000 година“. Математиците търсят обяснението в най-различни формули и теореми, химиците в разни нечувани вещества и молекулни маси, а магьосниците в разни заклинания, но нормалният, обикновен човек, най-често се надява, че именно когато достигне до някое такова „специално“ число, нещо в живота му ще се промени. Черното му всекидневие ще бъде изместено от красиви слънчеви дни, а всичко лошо и непонятно ще изчезне завинаги. И ако някой ви каже, че не вярва в чудеса, не му се доверявайте, защото дори този, беден душевно човек, крепи в себе си надеждата, че един ден, обозначен с клеймото на числата, той ще бъде спокоден от неизмерима радост и дългоочаквана промяна. Може би именно на такава промяна към по-добро се надяваха и малкото мизерни и изнемощели хорица по тази земя. Може би те чакаха с трепет последните секунди, представяйки си този невероятен край, или може би начало на нещо ново и красиво.

Да! Не напразно крепяха надежда хората, защото подарък наистина имаше, но както Дядо Коледа дава подаръци само на послушните, така и сега, награда получиха само тези, които носиха поне малка частица добро в себе си. Защото заслужава ли награда този, който не може да устои на набезите на злото, и този който не може да запази светлото в себе си, може ли да се нарече заслужил. Защото само този който е желал е получил и този който се е борил е победил и нека тези, които остават оцетени си помислят къде са сгрешили, и в какво не са били прави и чак тогава, да отстояват позициите си.

Когато и последната секунда изтече, и старата изнемощяла старица отстъпи мястото си на дългоочакваната млада красавица, часовникът, който все така неуморимо изброяваше времето, започна да пее своята стара песен, неосъзнавайки колко важен е звъна му сега. Уил, Патриша и Кати прегърнати, гледайки небосвода, видяха как звездите станаха по-големи и озариха всичко наоколо. В следващият

миг, те усетиха че се понасят нагоре и бяха обзети от невероятна радост и щастие, които ги караха да се смеят и да викат. Обгради ги чудесна мека светлина и светът под тях, който те толкова много бяха наранили и намразили, изчезна. Сега те летяха нагоре и нагоре, сякаш устремени към тези прекрасни звезди, на които се любуваха. Една тяхна мечта се сбъдна, а покрай нея и хиляди други, защото те вече бяха далеч от всичко това което мразеха и ненавиждаха, бяха далеч от черното и лошото — от хората и техните дела.

8.VII.1995 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.